

прѣпятствия, а особено когато подолекий полкъ взелъ най-близкото подножие на Свищовскитѣ рѣтове; на този полкъ помогнала твърдѣ много батареята отъ Зимница. Въ това врѣме турцитѣ, захванѣти на дѣсния си флангъ отъ стрѣлковитѣ цѣпи на генерала-майора Скобелева, а малко отдалѣно отъ други части, които завзели тѣснинитѣ на Русчукския пѣтъ, отстъпили безъ голѣмо опирање.

Въ 2 часа подиръ пладне бригадата на генерала Петрушевски взела мѣстото, за гдѣто била назначена: рѣтоветѣ надъ самия градъ. А около три часа, руската войска влѣзла въ Свищовъ тържествено, посрѣщайќа отъ мѣстното духовенство и отъ народа. Турцитѣ, народъ и войски, съкашъ сж знаели, та оставили още сутринята рано Свищовъ. Този знаменитъ градъ, първи освободенъ въ България, слѣдъ Мачинъ, билъ завзетъ отъ руситѣ безъ грѣмване на пушка. Само баталионътъ на полковника Байковъ ималъ случай да грѣмне нѣколко пушки подиръ неприятеля, който се появилъ на лѣво отъ свищовския рѣтъ. Но когато неприятельтъ видѣлъ, че отиватъ къмъ него стрѣлцитѣ на Скобелева, той оставилъ завчасъ своята позиция.

Бойтъ при Свищовъ не причинилъ голѣми загуби на Руситѣ, но тоя бой билъ жестокъ, распаленъ, труденъ. Турцитѣ се биели съ дързость и фанатизмъ, но нѣкѣждѣ и съ вѣроломство: тѣ убивали санитаритѣ *) отъ «Червения кръстъ,» които събирали раненитѣ. Една отъ отличителнитѣ черти на тоя бой е, че рускитѣ войски не можали да съставѣтъ не само баталиони или роти, но даже взводове; всѣки новостигналъ купъ солдати билъ длѣженъ да се прилѣпи при първата четица и съ таквизъ дружински части рускитѣ молодци, водени сѣщо така отъ случайни началници, одържали славна побѣда.

Първий отличенъ тукъ генералъ е билъ Драгомировъ;

*) Носителитѣ на раненитѣ.